

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 491/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. M., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 3, čl. 7, čl. 9, čl. 12, čl. 18 a čl. 29 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 7 Všeobecnej deklarácie ľudských práv rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 5 P 247/2010 z 29. novembra 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 CoP/33/2011 z 28. apríla 2011 a oznámeniami Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/I GPt 363/11 z 1. júla 2011, sp. zn. IV/1 Gn 1238/09 z 1. júla 2011, sp. zn. IV/1 GPt 479/10 z 1. júla 2011 a sp. zn. IV/1 Gn 788/11 z 30. júna 2011, sp. zn. IV/1 Gn 803/11 z 1. júla 2011 a Okresnej prokuratúry Čadca sp. zn. Pd 97/11 z 15. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. M. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2011 doručená sťažnosť Ing. A. M. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia

jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 3, čl. 7, čl. 9, čl. 12, čl. 18 a čl. 29 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 7 Všeobecnej deklarácie ľudských práv rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 P 247/2010 z 29. novembra 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 CoP/33/2011 z 28. apríla 2011 a oznámeniami Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. IV/I GPt 363/11 z 1. júla 2011, sp. zn. IV/1 Gn 1238/09 z 1. júla 2011, sp. zn. IV/1 GPt 479/10 z 1. júla 2011 a sp. zn. IV/1 Gn 788/11 z 30. júna 2011, sp. zn. IV/1 Gn 803/11 z 1. júla 2011 a Okresnej prokuratúry Čadca (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. Pd 97/11 z 15. júla 2011. Sťažnosť bola doplnená podaním sťažovateľa doručeným ústavnému súdu 7. októbra 2011. Súčasťou jeho podaní bola žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Sťažovateľ vidí porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v tom, že „*OS mňa dlhodobo diskriminuje a neumožnil mi ani styk s maloletým M.kom a ani do plnoletosti môjho syna som ho nemal ustanovený. OS vyniesol rozhodnutie, hoci maloleté dieťa nebolo zastúpené.*“.

Vo vzťahu ku krajskému súdu namieta, že „*nepostupoval podľa Tr. p. a ani nepostupoval podľa zákona o vybavovaní sťažností*“, a vo vzťahu ku generálnej prokuratúre tvrdí, že bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie „*zlým úradným postupom*“, pretože „*kryjú niekoho trestnú činnosť*“ a tým, že zamietajú jeho námietky vznesené podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“).

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že postupmi okresného súdu, krajského súdu a generálnej prokuratúry boli porušené jeho označené základné práva podľa ústavy, dohovoru, listiny, Dohovoru o právach dieťaťa a Všeobecnej deklarácie ľudských práv, pričom žiada vo vzťahu k jednotlivým porušovateľom priznanie „*náhrady škody v nemajetkovej ujme*“ spolu v sume 40 tis. eur.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 P 247/2010 z 29. novembra 2010

V súvislosti s namietaným rozsudkom okresného súdu ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých v súvislosti s napádaným rozhodnutím okresného súdu sťažovateľ namieta v konaní pred ústavným súdom, neposkytuje iný všeobecný súd na základe sťažovateľom dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jeho práv.

Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania napádaného rozsudku okresného súdu využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré napokon aj využil. Na základe ním podaného odvolania sa krajský súd v rozsahu svojho preskúmacieho revízneho oprávnenia musel vo vzťahu k rozsudku okresného súdu v podstate vyrovnáť s rovnakými skutkovými a právnymi argumentmi, aké sťažovateľ na adresu tohto rozhodnutia okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 CoP/33/2011 z 28. apríla 2011

Sťažovateľ v sťažnosti tiež tvrdí, že k porušeniu jeho označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru a práv podľa čl. 3, čl. 7, čl. 9, čl. 12, čl. 18 a čl. 29 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 7 Všeobecnej deklarácie ľudských práv malo dôjsť rozsudkom krajského súdu.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, je zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd zistil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 CoP/33/2011 z 28. apríla 2011 v spojení rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 P 247/2010 z 29. novembra 2010 bol zamietnutý návrh sťažovateľa na nariadenie osobnej striedavej starostlivosti a na zrušenie výživného.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením základných práv sťažovateľa postupom okresného súdu a krajského súdu považuje za potrebné uviesť, že nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý okrem iného rozhoduje o sťažnostiach namietajúcich porušenie základných práv alebo slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o

ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom. Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody sťažovateľa zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách (m. m. III. ÚS 38/05, III. ÚS 278/06).

Ústavný súd z rozhodnutia krajského súdu zistil, že okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na zverenie syna, v tom čase maloletého, do striedavej osobnej starostlivosti rodičov, ako aj návrh, ktorým žiadal otec maloletého zrušiť vyživovaciu povinnosť. Tiež zamietol návrh matky na zvýšenie výživného na maloleté dieťaťa (teda rozhodol v prospech sťažovateľa). Svoje rozhodnutie zdôvodnil ustanoveniami „§ 24, § 26, § 43 a § 62 Zákona o rodine“, keď konštatoval, „že neboli splnené podmienky na zmenu rozhodnutia súdu, ktorým naposledy bolo rozhodnuté o zverení maloletého do výchovy a výške výživného“, pričom súd prihliadal aj na názor maloletého dieťaťa (v čase rozhodovania okresným súdom mal syn sťažovateľa 17 rokov, pričom v čase rozhodovania krajského súdu dovŕšil už 18 rokov, pozn.), ktorý „nesúhlasil s tým, aby bol zverený do striedavej starostlivosti oboch rodičov a nebol dôvod meniť ani rozhodnutie o výške výživného...“.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie sťažovateľ, ktorým namietal, že „okresný súd pri rozhodovaní porušil zákon, keď nerešpektoval ustanovenie § 25 ods. 4 Zákona o rodine, v zmysle ktorého, keď jeden z rodičov opakovane, bezdôvodne a zámerne neumožňuje druhému rodičovi styk s maloletým dieťaťom, môže súd aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o osobnej starostlivosti. Navyše na pojednávanie, kde súd rozhodol o jeho návrhu nebol prítomný opatrovník maloletého dieťaťa, čím opäť prvostupňový súd porušil Dohovor o právach dieťaťa.“.

Krajský súd „rozhodnutie prvostupňového súdu v napadnutej časti ako vecne správne podľa ust. § 219 O. s. p. potvrdil a výrok, ktorým súd zamietol návrh matky na zvýšenie výživného, odvolaním nenapadnutý, ostal nedotknutý“.

Z jeho rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd mal za preukázané, že „o zverení maloletého M. do osobnej starostlivosti na čas po rozvode rodičov bolo rozhodované rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 8 C 59/2003, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 7 Co 81/2008, resp. v časti výživy sp. zn. 7 Co 144/2010. Maloletý M. bol zverený do osobnej starostlivosti matky a otec zaviazaný prispievať výživné 49,70 eur mesačne. Otec maloletého návrhom zo dňa 18. 10. 2010 požiadal o zmenu rozhodnutia tak, aby maloletý bol zverený do striedavej starostlivosti obidvoch rodičov a súd aby zrušil vyživovaciu povinnosť, ktorú má predchádzajúcim rozhodnutím stanovenú otec voči maloletému M. Prvostupňový súd zistil, že o výške výživného bolo rozhodované v čase, keď otec maloletého dieťaťa bol už nezamestnaný, poberal opatrovateľský príspevok a k zmene pomerov, ktorá by oprávňovala súd rozhodnúť o zmene predchádzajúceho rozhodnutia ani na strane matky maloletého dieťaťa, resp. samotného dieťaťa nedošlo. Maloletý M. bol v čase rozhodovania prvostupňového súdu stále odkázaný na zabezpečenie výživy zo strany rodičov, pretože bol študentom strednej školy. Súd prihliadal na jeho vyjadrenie, v zmysle ktorého nemá záujem, aby bol zverený do osobnej striedavej starostlivosti oboch rodičov, s otcom nemá záujem sa vôbec stretávať. Navyše v priebehu odvolacieho konania maloletý M. dosiahol plnoletosť a preto rozhodovanie o jeho zverení do osobnej starostlivosti rodičov sa stalo bezvýznamným. Odvolací súd tak vzhľadom na výsledky dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom, že nebol dôvod na zmenu rozhodnutia o výchove a starostlivosti o mal. Tomáša sa so závermi tohto súdu stotožnil, a preto v tejto časti prvostupňový súd správne návrh otca na rozhodnutie o striedavej starostlivosti oboch rodičov, ktorým malo dôjsť k zmene týkajúcej sa maloletého krátko pred dovŕšením plnoletosti zamietol. Správne súd tiež posudzoval, či od posledného rozhodnutia, ktorým súd určil výživné otcovi maloletého dieťaťa došlo k tak podstatnej zmene pomerov, aby to mohlo odôvodniť zmenu predchádzajúceho rozhodnutia. Tu súd nezistil žiadnu zmenu oproti stavu zistenému predchádzajúcim rozhodnutím a preto návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti zamietol.

Z obsahu návrhu otca vyplynulo, že zrušenie vyživovacej povinnosti žiada najmä v tom prípade, ak by súd rozhodol o osobnej striedavej starostlivosti rodičov, k čomu však nedošlo a preto súd zrušenie vyživovacej povinnosti ani z tohto dôvodu nerealizoval.

Vzhľadom na takto zistené skutočnosti odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v napadnutom výroku ako vecne správny potvrdil. Vo svojom odvolaní odvolateľ neuviedol

žiadne iné skutočnosti, s ktorými by sa nevysporiadal prvostupňový súd a preto jeho odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné.“.

Ústavný súd vychádzajúc z odôvodnenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd svoje závery veľmi podrobne, teda dostatočne a presvedčivo zdôvodnil, a to predovšetkým z hľadiska rozhodujúcich skutkových okolností, ktoré považoval za základ svojho rozhodnutia. Skutočnosť, že podľa názoru sťažovateľa nie sú tieto skutkové závery správne, nie je z pohľadu ústavného súdu rozhodujúca. Závery krajského súdu totiž nemožno v žiadnom prípade považovať ani za arbitrárne, ale ani za zjavne neodôvodnené. Preto niet ani dôvodu, aby ústavný súd do týchto záverov zasiahol. Uznesením krajského súdu nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu ústavou garantovaných práv, ako aj práv zaručených dohovorom, listinou a Dohovorom o právach dieťaťa, pretože medzi ich obsahom a postupom dotknutého súdu nie je žiadna príčinná súvislosť.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených článkov Všeobecnej deklarácie ľudských práv je potrebné uviesť, že vzhľadom na to, že Všeobecná deklarácia ľudských práv nebola vyhlásená podľa čl. 7 ústavy a § 1 a § 4 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, nemá tento dokument povahu prameňa práva Slovenskej republiky, ale len povahu politického dokumentu. Predmetom konania preto nemôže byť sťažnosť sťažovateľa v tej časti, v ktorej namieta porušenie práva deklarovaného medzinárodným dokumentom, ktorý nemá povahu prameňa práva (I. ÚS 176/03, I. ÚS 18/06).

3. Sťažovateľ v sťažnosti tiež tvrdí, že k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) došlo nesprávnym a nezákonným úradným postupom generálnej prokuratúry, resp. jej oznámeniami sp. zn. IV/I GPt 363/11 z 1. júla 2011, sp. zn. IV/1 Gn 1238/09 z 1. júla 2011, sp. zn. IV/1 GPt 479/10 z 1. júla 2011 a sp. zn. IV/1 Gn 788/11 z 30. júna 2011, sp. zn. IV/1 Gn 803/11 z 1. júla 2011 a tiež oznámením okresnej prokuratúry sp. zn. Pd 97/11 z 15. júla 2011, pretože rozhodovala neobjektívne, nezaoberala sa zlým znaleckým posudkom a sfaľovala nielen „*policajný spis, ale aj súdny spis*“.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra.

Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou toho práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jeho podnetu (podaniu) vyhověli (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06).

Podľa § 31 zákona o prokuratúre prokurátor preskúmava zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu, pričom je oprávnený vykonať opatrenia na odstránenie zistených porušení, ak na ich vykonanie nie sú podľa osobitných zákonov výlučne príslušné iné orgány.

Podľa druhého odseku citovaného zákonného ustanovenia podnetom sa rozumie písomná alebo ústna žiadosť, návrh alebo iné podanie fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti, najmä aby podal návrh na začatie konania pred súdom alebo opravný prostriedok, aby vstúpil do už začatého konania alebo vykonal iné opatrenia na odstránenie porušenia zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov, na ktorých vykonanie je podľa zákona oprávnený.

Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o prokuratúre podnet možno podať na ktorejkoľvek prokuratúre.

Podľa ustanovenia § 34 ods. 1 zákona o prokuratúre podávateľ podnetu môže žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia ďalší opakovaný podnet v tej istej veci vybaví nadriadený prokurátor uvedený v odseku 1 len vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

Po preskúmaní sťažnosti sťažovateľa je ústavný súd toho názoru, že generálna prokuratúra sa jeho podnetmi v napadnutom konaní náležite zaoberala a o spôsobe preskúmania riadne sťažovateľa aj vyrozumela, o čom svedčí predloženie namietaných oznámení generálnej prokuratúry a okresnej prokuratúry samotným sťažovateľom pre potreby ústavného súdu. Skutočnosť, že generálna prokuratúra dospela k inému záveru, a tým sa odchyľila od očakávaní a predstáv sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už uviedol, že „Právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd.“ (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00, III. ÚS 278/06).

Z uvedeného vyplýva, že nikto nemá právny nárok (ani ústavnoprávny nárok) na to, aby jeho podaniu (v prípade sťažovateľa na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti B. M.) bolo vyhovené. Ak dôkazy nedávajú dostatočný podklad na vedenie trestného stíhania, resp. na jeho pokračovanie v trestnom stíhaní, generálna prokuratúra nie je povinná zrušiť napadnuté uznesenie Krajskej prokuratúry v Žiline, resp. okresnej prokuratúry podľa ustanovení Trestného poriadku. Sťažovateľ ako podávateľ trestného oznámenia má iba zákonné právo domáhať sa toho, aby sa s jeho podaniami orgány prokuratúry (generálna

prokuratúra) riadne zaoberali. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (mutatis mutandis II. ÚS 88/99, III. ÚS 272/09). Ústavný súd tiež v tejto súvislosti poznamenáva, že naša ústava negarantuje nikomu „právo na trestné stíhanie iného“.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti konštatuje, že generálny prokurátor Slovenskej republiky vybavil opakovaný podnet sťažovateľa z 22. mája 2011 oznámením z 30. júna 2011 vydaným pod č. k. IV/1 Gn 788/11-4 zákonným spôsobom, keď nezistiac dôvody na trestné stíhanie B. M. upovedomil sťažovateľa o svojich záveroch z prešetrenia veci, v zmysle ktorých považoval nesplnenie zákonných podmienok na začatie trestného stíhania proti menovanej osobe.

Rovnako aj odloženie opakovaného podnetu sťažovateľa sp. zn. IV/1 Gn 1238/09 z 1. júla 2011 [trestné oznámenia sťažovateľa na začatie trestného stíhania PhDr. A. F. (znalca)] považuje ústavný súd za zákonné a dostatočne odôvodnené a obdobne aj v ďalších troch prípadoch generálna a okresná prokuratúra primerane reagovali na podnety sťažovateľa a zrozumiteľne mu na ne odpovedali (pri prešetrovaní jeho žiadostí o zásahy do trestnej veci vedenej pod sp. zn. 3 T 82/2008 - oznámenie sp. zn. IV/1 479/10 z 1. júla 2011, trestného oznámenia vo veci sp. zn. IV/1 Gn 803/11 z 1. júla 2011 a vybavení jeho námietok z 15. júna 2011 okresnou prokuratúrou vo veci vedenej pod sp. zn. Pd 97/11 z 15. júla 2011).

Ústavný súd preto dospel k záveru, že napadnutými opatreniami generálnej prokuratúry a okresnej prokuratúry nemohlo dôjsť k porušeniu označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Rovnako ústavný súd nezistil ani žiadnu príčinnú súvislosť medzi namietanými oznámeniami generálnej prokuratúry a okresnej prokuratúry a označenými právami sťažovateľa podľa ústavy, listiny, dohovoru, Dohovoru o právach dieťaťa a Všeobecnej deklarácie ľudských práv, a preto sťažnosť odmietol aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (obdobne napr. III. ÚS 405/2008, III. ÚS 310/2010, II. ÚS 224/2011).

Preto bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa (žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu a priznanie finančného zadost'učinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. novembra 2011